

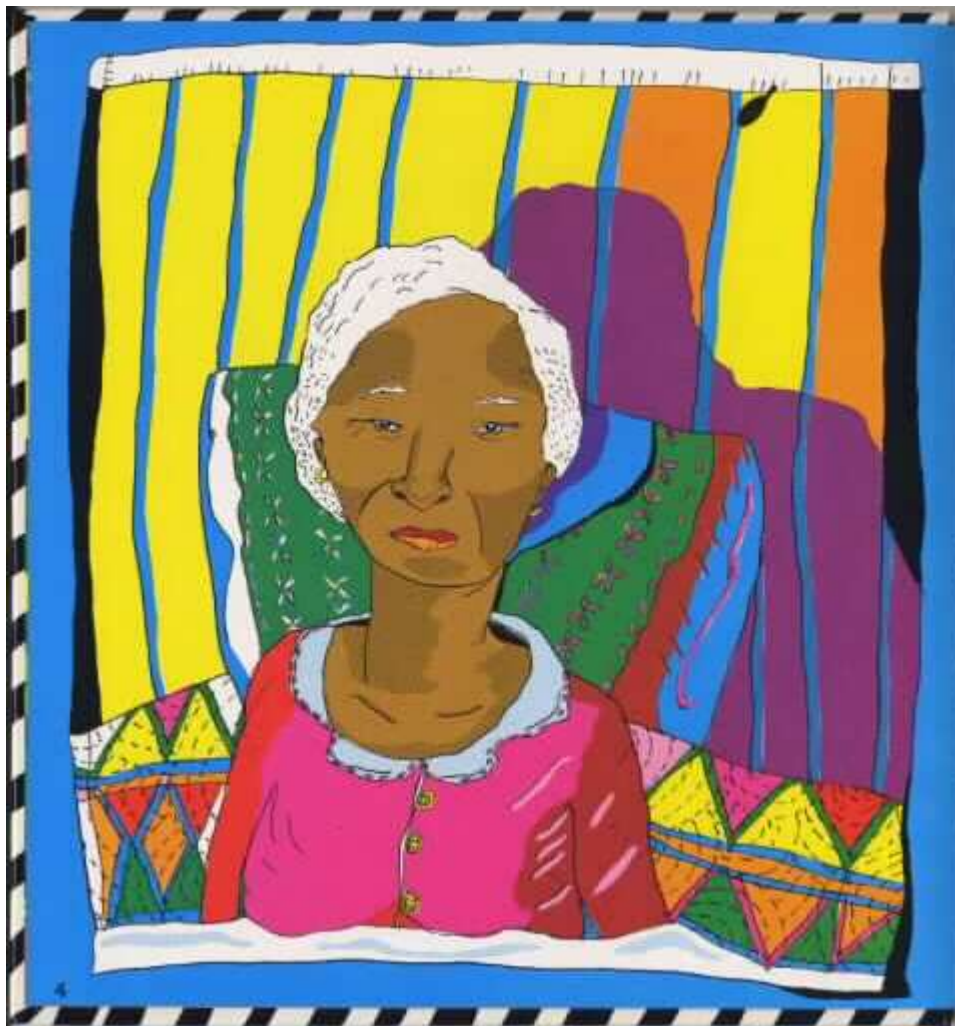
הנחל שנתן מתנות

כתבה וציירה
מרגו הומפרי

בבית ליד האחו חיה ילדה בשם ינאוה.
היא הייתה ילדה יפהפיה, בעלת עור חום
כהה, אך ידיה לא היו זריזות מספיק
וקשה היה לה לעשות בהם דברים.
אך היא חשבה על דברים רבים, ומה
שלא הצליחה לעשות בידיה יכלה לעשות
ברוח שלה.

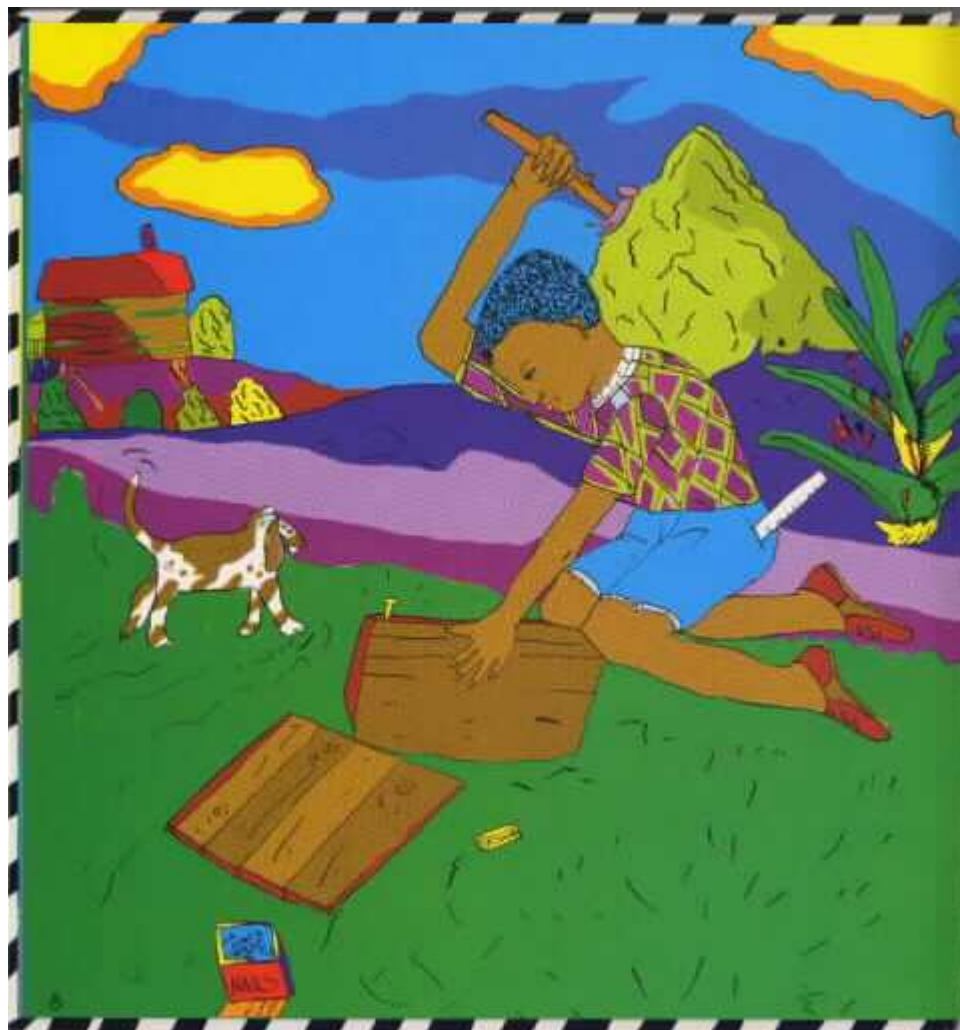
לחברים שחיו בקרבתה קראו אורונדה, קארג'י וג'יי. הם תמיד שיחקו ביחד, אך כולם אהבו במיוחד את ניימה, אישה זקנה וחכמה, שחיה לא רחוק. היא תמיד הקשיבה לדבריהם וענתה לשאלותיהם. הילדים ידעו שניימה אוהבת צבעים עזים, כי כאלה היו השטיחים שהיא נהגה לארוג. אך הם גם ידעו שעיניה כבר חלשות וראייתה מתערפלת. לכן החליטו שכל אחד מהם יכין לה מתנה שתראה לה את אהבתם, כל עוד היא יכולה לראות אותה וליהנות ממנה.

ג'יי חיפשה בצנצנת הכפתורים שלה, ובין הכפתורים שקיבלה מסבתה מצאה אחדים צבעוניים מאוד ובעלי שוליים זהובים כמו שמש. היא השחילה אותם על חוט למחרוזת עבור ניימה.

קארג'י עשתה סרטים צבעוניים מפיסות בדים, אותם מצאה בארגז תפירה של אמה. היא חיברה אותם לשטיח קטן לניימה. כי היא אהבה אותה מאוד.

בזמן שג'יי, קארג'י ואורונדה עבדו על מתנות שלהם, ינאוה הלכה למקום האהוב עליה, כדי לחשוב איזה מתנה היא יכולה לתת לניימה.

היא יושבה על גדת הנחל שזרם דרך חצר ביתה. "איך צריכה להראות המתנה שלי" היא שאלה את עצמה "האם היא צריכה להיות גדולה או קטנה, ומה שחשוב ביותר מה דרוש הכי הרבה לניימה?" סביב היה שקט ושלווה. אור השמש השתקף בנחל ונראה כאילו פיזר מישהו יהלומים על המים.

הנחל לחש "קחי אותי בידיים שלך. קחי
אותי בידיים שלך." הלחש של המים
התחיל להרדים את ינאוה.
הנחל היה זקן וחכם ובעל הידע של
הקדמונים. הוא ידע איזה מתנה צריכה
ינאוה לתת לנבימה הזקנה.

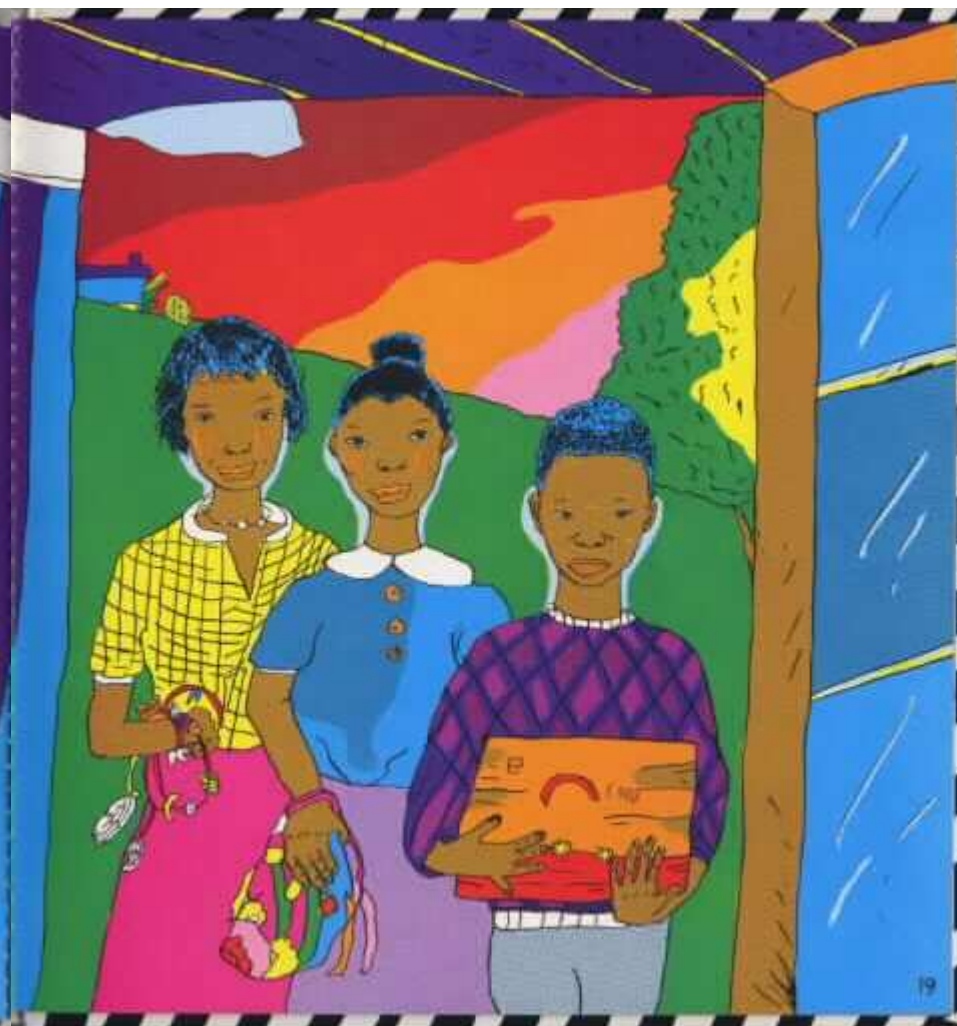
כשינאוה נרדמה הוא לחש שוב ושוב: "קחי
אותי בידיים שלך. קחי אותי בידיים שלך."
כשינאוה התעוררה היה כבר חושך, אבל היא
ידעה כבר שהנחל נתן לה את התשובה
הנכונה. היא כרעה על הגדה כדי להתרענן
אחרי השינה. וכשרחצה את ידיה ראתה קרני
אור שזורמים מקצות אצבעות.
"היתכן?" שאלה. אך ככל ששפשפה את ידיה
חזק יותר, האור נעשה בהיר יותר.

הנחל לחש: "ינאוה, ילדה שחורה יפהפיה, יש לך דרון של אור. אראה לך זאת. הושיטי את ידיך." היא הושיטה את ידיה והאור שזרם מקצות אצבעותיה החליף צבעים. מהאגודלים יצא צבע אדום, צבע של אושר. מהאצבעות יצא צבע צהוב, צבע של השמש, שהוא נפש של כל חי. מהאמות יצא צבע ירוק, צבע של החיים. מהקמיצות יצאה צבע כחול, צבע השמיים והמים. ומהזרתיים יצא צבע סגול, צבע המלכות.

בסוף הגיע היום בו רצו הילדים לתת את מתנותיהם לניימה. הראשון היה אורונדה שנכנס לחדר האפל והציג את התיבה שעשה. הייתה זו תיבה נהדרת אך ניימה יכלה לראות אותה רק בקושי. "תודה לך" אמרה.

אחריו באה קארג'י עם הסרטים הצבעוניים ארוגים בשטיחון לתלייה בקיר. ואחריה ג'יי עם הכפתורים מושחלים למחרוזת. אך לניימה קשה היה לראות את כל זה באור החלש של החדר.

בסוף באה ינאוה שהמתינה בסבלנות עד שהילדים האחרים ימסרו את מתנותיהם. היא נישקה לניימה על המצח ושאלה: "האם אוכל להראות לך עכשיו את מתנתי?" ניימה הנידה בראשה.

בזהירות היא פתחה אותה וזלגה מים על ידיה, כפי שאמר לה הנחל הזקן. ואז שפשפה את ידיה ומהם הקרין אור, בדיוק כפי שהיה על גדות הנחל.

ינאווה עמדה עם ידיים
מושטות כשכל צבעי הקשת
זורמות מקצות אצבעותיה.
החדר כולו הפך למרחץ אור
וצבע וניימה יכלה לראות.
ניימה יכלה לראות!
עכשיו ניימה יכלה לראות את
כל המתנות כי קיבלה
מינאווה מתנה מיוחדת –
מתנת אור.

and there was
no need for
any more
words